

Johannes Gerhardus S.S. Theol. D. Academiae hoc tempore Rector &
caeteri Professores L. S. D. : Vere & graviter pronuniat Apostolus ... P.P.
feria Natalit. Domin. prima Anni ineuntis 1630.

Ienae

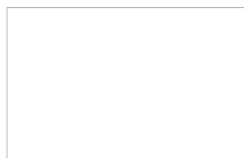
Gerhard, Johann

Phil 2° 00268/04 (142)

https://dhb.thulb.uni-jena.de/receive/ufb_cbu_00007421

urn:nbn:de:urmel-88bb6886-4c4a-4289-8dfe-5069552af7674-00006786-11

Lizenz: <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

urn:nbn:de:urmel-88bb6886-4c4a-4289-8dfe-5069552af7674-00006786-11

JOHANNES GERHARDUS S.S. Theol. D.

ACADEMIÆ hœttempore RECTOR & ceteri

Professores L. S. D.

Erè & graviter pronunciat Apostolus, *magnum esse pietatis mysterium, quod Deum in carne manifestatum*, hoc est, Filium Dei hominem factum esse credimus. Sive enim consideremus mirabilem divinæ & humanæ Naturæ in Christo unionem; sive personalem, divinorum idiomatum ex unionem resultantem communicationem; sive divinam illam *incommensurabilem* ac dispensationem, quod non Pater, nec Spiritus sanctus, sed Filius secundæ Trinitatis personæ carnem assumpsit; sive partem huius sanctissimi ex Spiritu S. supervento & obumbratione Altissimi factam conceptionem; sive ejusdem ex utero virginali in lucem editionem; sive beneficentiam, quæ Deus in carne manifestatus generi humano in mundum secundum actum, eum mulum atque aggregationem, ubique mysterium occurrit, quod est *Christus in carne*, *Christus in carne*, *Christus in carne*. Ac ut reliqua omnia hac vice latere pariamur, nec illud mysterio vacare statuendum, quod Filius Dei non solum voluit homo fieri, sed etiam parvulus fieri & homo nasci. Primi generis nostri parentes in perfecta ætate à creatore conditi, veri quidem homines fuerunt, sed parvuli non sunt facti, nec homines nati, sed formati. Eadem omnino ratione secundus Adam primi illius *imago* potius, si voluisset, veram humanam carnem vel ex nihilo vel ex præjacente materia formare, eandemque in personæ suæ unitatem assumendo verus homo fieri, etiam si ex sanctificatis matris visceribus non fuisset formatus, nec in utero virginali conceptus, sed placuit ipsi, & quidem non sine mysterio placuit, non solum hominem fieri, sed etiam hominem nasci, nec solum nasci in utero, quam vocare possis nativitatem internam, Matth. i. v. 20. sed etiam nasci ex utero Luc. i. v. 36. quam vocare possis nativitatem externam. Causas in secreto esse fateamur, quasdam tamen prævia Scripturæ luce in apertum producere conabimur. Videbatur primum hoc requirere redemptionis nostræ ratio. Peccati labe ac lues à protoplastis in totum genus humanum propagata fecerat, ut conceptio nostra esset immunda, ac ipse ortus noster esset in vitio, ut loquitur Ambrosius lib. i. de penitent. cap. 2. ut in ipsâ origine & radice nostra infecti essemus atque inquinati, ut loquitur Bernhardus serm. 4. de nativ. ut parentes nostri nos fecerint ante damnatos quam natos, ut idem loquitur in med. cap. 2. ut unusquisque nostrum ex damnata propagine exoriretur, quæ sunt verba Augustini lib. 15. de civ. Dei. cap. 1. Voluit igitur Dei Filius sine peccati labe conceptus nasci, ut puræ & sanctæ suæ conceptione ac nativitate immundam nostram conceptionem ac nativitatem sanctificaret, quæ de re Irenæus Lugdunensis Episcopus, qui fuit auditor Polycarpi, Polycarpus v. Johannis Apostoli lib. 2. adv. hæres. cap. 19. p. 137. pulcherrimè sic scribit. Christus omnem ætatem sanctificavit per illam, quæ ad ipsam erat similitudinem. Omnes enim venit per semetipsum salvare, omnes inquit, qui per eum renascuntur in Deum, infantes & parvulos, & pueros & juvenes & seniores. Ideo per omnem venit ætatem & infans in infans factus, sanctificans infantes, in parvulis parvulus, sanctificans hanc ipsam habentes ætatem, simul & exemplum illis pietatis effectus & iustitiæ & subjectionis. Idem lib. 3. cap. 20. p. 211. Per omnem venit ætatem, omnibus restituens eam, quæ est ad Deum, communionem. Deinde ob hanc quoque causam non solum homo fieri, sed etiam ex homine homo nasci voluit, ut nobis non solum *in carne*, sed etiam *in carne*, sed cognatus sed frater esse posset. Hæc enim omnia nativitatem vel præsupponunt vel includunt, cum secundum carnem fratres sint, non qui creantur homines, sed qui nascuntur homines. Proinde quia Salvator noster ex homine homo natus, ideo ratione hujus nativitatis nos fieri est secundum carnem cognatus, imò frater, caro de carne nostra & os ex ossibus nostris, quod de Eva ex se formata ab Adam prolata Gen. 2. v. 23. ad Christum ex carne nostra natum haud immerito applicare possumus. Hanc causam suspexit nobis Apostolus Heb. 2. v. 11. Qui sanctificat & qui sanctificatur, ex uno omnes, propter quæ causam non erubescit fratres eos vocare v. 14. Quia ergo pueri communicaverunt carni & sanguini, etiam ipse similiter participavit eisdem, v. 16. Nisi quæm n. Angelos, sed semen Abraham apprehendit. v. 17. unde debuit per omnia fratribus similis fieri. Placuit insuper divinæ sapientiæ de Natura per peccati corruptam assumpsit & exierit peccati veneno Filio Dei personaliter uniri illud, per quod satisfactio pro tota Natura fuit præstita, ut beneficia traditione corporis Christi in mortem & effusione sanguinis ipsius parta ad nos pertinere certi redderemur, quæ de re Irenæus lib. 3. cap. 31. p. 220 sic disserit. Quare non iterum sumus Deus sumus (& ex eo formavit humanam Christi Naturam, sicut in Adam factam) sed ex Maria operatus est plasmationem fieri ut non alia plasmatio fieret, neque alia esset plasmatio, quæ salvaretur, sed eadem ipsa recapitularetur servatâ similitudine. Nec absurdè cogitur, Deum etiam potentiam suam in hac Christi hominis ex homine nativitate demonstrare voluisse. Cum n. ante Filii Dei incarnationem & ex virgine nativitatem tres duntaxat modi formationis hominis fuerint usurpati, videlicet ordinarius unus de viro & femina in cōiugio, extraordinarius duo, nec de viro nec de femina, quomodo formatus Adam, de viro sine femina, quo modo Eva est plasmata, restabat adhuc quartus, de femina sine viro, quem cū in Christi nativitate reliquis subiunctum videamus, ex eo, Deo nihil impossibile esse, nisi quod non vult, colligere possumus. Cumque incarnationis scopus immensæ bonitatis, benignitatis ac *φιλανθρωπίας* divinæ, ideo Filius Dei non homo solum fieri, sed etiam in infans nasci, & ut Irenæi interpres loquitur, infantiari voluit, ut scilicet in nativitate, tempore brumæ facta exterius quidem more reliquorum infantum frigore tremere, interioris verò caritate ardere ostenderet. Quid n. puero amabilius, qui atridet omnibus, ne mihi irascitur, ne minime laedit? Denique quia Filius Dei non solum humanam Naturam, sed etiam humanas infirmitates *καὶ ἀσθενείας καὶ ἀδυναμίας* ut vocantur apud Eusebium lib. 4. cap. p. 39 abique tamē peccato suscipere voluit, tum ut veritatem assumeret Naturæ humanæ formis in animis nostris stabiliret, tum ut pro peccato Adæ & omnium posterorum ejus peccatis satisfaceret, tum ut exemplum patientiæ in sustinendis illis passionibus nobis exhiberet, ideo non solum homo fieri, sed etiam infans nasci voluit, cum infantis ætas huiusmodi infirmitatibus vel maxime sit obnoxia. Inde pii veteres non sine emphasi dicunt, Christum sustinuisse nativitatem ex virgine. Iustin in Dial. cum Tryphone p. 104. *ἡ γέννησις τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ* p. 221. *ἡ γέννησις τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ* p. 221. Christus Dei Filius eam, quæ est ex virgine, generationem sustinuit, id quod ex illis Ephesina Synodus postmodum repetivit. Nostrum verò est, pro summis hisce beneficiis non solum debitas Christo gratias agere, sed etiam, quia Filius Dei propter nos inter cetera sine eo parvulus factus est, ut exemplum pietatis & iustitiæ & subjectionis nobis exhiberet, infantilem ipsius innocentiam vitæ & moribus exprimere. Quod si enim de aliis parvulis peccato natis, sed per Sacramentum initiationis renatis Christus dicere potuit. Nisi conversi fueritis & efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum cælorum Matth. 18. v. 3. quantum iustus de hoc parvulo sine omni peccati labe conceptus ac nato dicere poterimus, parvuli huius vitam & mores in exemplum *ἀξιοποιήσαντες* nobis esse propositos. Parvuli ab omni fastu alieni sunt, studeamus & nos humilitati. Parvuli concordēs sunt, studeamus & nos concordie. Parvuli luxuriam ne sciunt, studeamus & nos temperantiæ. Parvuli facili sibi patiuntur persuaderi, studeamus & nos simplicitati. Parvuli sunt *ἡμεῖς* *ἡμεῖς* *ἡμεῖς*, studeamus & nos benignitati. Et quia non solum antiquitas more receptum, sed etiam iustitiæ lege requisitum, ut sacrorum Anniversariis in hac festivitate honorarium exhibeatur, ideo Cives Academicos serio admonitos cupimus, ut ipsi quoque sese liberales & beneficos erogandis temporalibus erga eos exhibeant, à quibus ipsa sua sibi seminari grato corde agnoscunt. Sed & memores calamitatum publicarum, quibus cum omnes regiones, civitates ac domus hodie constitantur, tranquillitatem & modestiam ament, feriatum hocce tempus sanctis meditationibus transigant, Ecclesiæ assiduis saltem precibus Deo commendent, à comporationibus, vociferationibus ac digladiationibus sibi temperent, id quod summa diligentia ipsos facturos, sicque re ipsa Christianos ac humanitatis studiosos sese demonstratos, penitissimè persuasum habemus. P. P. feriâ Natalit. Domini. p. t. m. Anni incun. 630.

Typis Vidua Weidnerianæ.

urn:nbn:de:urmel-88bb6886-4c4a-42
89-8dfe-5069552af7674-00006786-20